

El capital humano

Títol original: *Il capitale umano* **Direcció:** Paola Virzì **Guió:** Paolo Virzì, Francesco Bruni, Francesco Piccolo **País:** Itàlia **Durada:** 109 min **Any:** 2013 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Valeria Bruni Tedeschi, Fabrizio Bentivoglio, Valeria Golino, Fabrizio Gifuni, Luigi Lo Cascio, Giovanni Anzaldo, Matilde Gioli, Guglielmo Pinelli **Música:** Carlo Virzì **Fotografia:** Jérôme Alméras, Simon Beaufils **Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 10/05/2015
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

La vigília del dia de Nadal, un ciclista és atropellat de nit per un luxós tot terreny. El desgraciat accident canviarà el destí de dues famílies: la del milionari Giovanni Bernaschi, un especulador financer que ha creat un fons que ofereix un 40 per cent d'interès anual, atraient i espletant els crèduls inversors, i la de Dino Ossola, un ambiciós agent immobiliari l'empresa del qual està a punt de fer fallida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Mort d'un ciclista

A la novel·la que ha donat peu a aquesta tragèdia a estones social, a estones gairebé òpera bufa, l'estructura dramàtica recordava més el *thriller* burgès a la *Claude Chabrol* que el cinema de denúncia. Com en els millors i més recordats títols de l'autor francès, *El empleo del tiempo* utilitzava un fet criminal (un atropellament i fuga mortal, que ja va fer servir Chabrol, curiosament) per destapar i disseccionar les misèries dels seus personatges de classe benestant. Al principi, Paolo Virzì sembla que emprarà aquest esquema per oferir un discurs polític al voltant de la terrible crisi econòmica que estem patint. I sí, això és el que en un inici creiem estar veient: el principi de la fi dels anys del *pelotazo* i les restes del naufragi del qual només van sobreviure els de sempre a costa dels de sempre també. **No obstant això, a poc a poc notem que al director italià no li importa tant el macguffin del ciclista/proletari atropellat pels jocs del poder (o sigui: la crítica política directa no és el seu objectiu principal), com muntar una representació teatral típica de la comèdia dell'arte.**

Arlequins que serveixen a dos amos (i que volen ser amos), embolics amorosos i un acostament gairebé paròdic (però molt de la comèdia popular italiana dels anys 60 i 70) a aquest gens discret encant de la burgesia. Amb un missatge en el fons com molt burgès malgrat la seva resolució (l'oprimit ha de comportar-se igual d'abjectament que l'opressor per obtenir un miratge de justícia), **El capital humano** funciona millor quan s'endinsa en les debilitats dels seus guinyols que quan vol ser melodramàtica, romàntica o crítica. En aquest sentit, són més interessants i aconseguides les trames de l'esposa del financer (una Valeria Bruni Tedeschi extraordinària) o del pare de la xicota del fill d'aquesta que això del noi problemàtic i la història d'amor consegüent. Així, **Virzì deixa de banda el ciclista amb el qual arrenca la pel·lícula perquè sap que la cosa tràgica no li surt gens bé (l'horrorós moment en càmera lenta que sembla una basta còpia del d'*El padrino III*) i sí la cosa tràgicòmica.** No és David Mamet, ni ho vol ser: es conforma amb semblar-se a Dino Risi.

A favor: la relació de l'esposa del financer amb el crític teatral.

En contra: allò de la filla i el grafiter *dolentot*.

Suso Aira – sensacine.com